

fra

RIKSADVOKATEN

R. 343/51.

Oslo, den 23. januar 1951.

*Herr statsadvokaten i***Straffesakers kontormessige behandling og ekspedisjon.¹⁾**

Jeg har tidligere gjentatte ganger, senest ved rundskriv av 14/12 1946²⁾ og rundskriv 2/7 1947³⁾ innskjerpet påtaleinstruksens bestemmelser.

Det viser seg inidlertid at særlig den kontormessige behandling og ekspedisjonene av sakene fortsatt er lite tilfredsstillende.

Jeg finner derfor å måtte innskjerpe:

1. Oversendelsespåtegninger skrives alltid fortløpende på et eget ark for oversendelsespåtegninger, jfr. påtaleinstruksens § 62. I henhold til påtaleinstruksens § 62, siste ledd skal der i oversendelsespåtegningene henvises til nye dokumenter og til påtegninger på andre dokumenter i sådan utstrekning at man derigjennom får oversikt over sakens gang. I tilslutning hertil peker jeg på at oversendelsespåtegningene kort bør angi grunnen til sakens oversendelse og ikke nøye seg med å henvise til et dokument nr. Er der i saken flere siktede (tiltalte, domfelte o.s.v.) må det av påtegningen fremgå hvem av de angjeldende ekspedisjonen angår.

Særlig viktig er det at påtegningsarkets hode bærer riktig og fullstendig saksbetegnelse. Dette gjelder også dokumentfortegnelsen. Saken skal benevnes med fullstendig navn, fødselsdatum og bopel for vedkommende siktede (tiltalte, domfelte o.s.v.), samt hvilken overtredelse saken gjelder. Jeg har hyppig merket meg unøyaktige eller positivt uriktige saksbetegnelser. Således forekommer det ikke sjelden at straffesaker hvor gjerningsmannen til å begynne med var ukjent, beholder den anonyme saksbetegnelse etter at siktelse og endog domfellelse har funnet sted. Jeg må derfor innskjerpe at så snart der foreligger opplysninger til å betegne saken tilstrekkelig tydelig, må dette gjøres. Er flere personer siktet (tiltalt, domfelt o.s.v.) i samme sak, er det nok at saken betegnes som

¹⁾ Se også rundskriv nr. 1/1969, særlig s. 5.

²⁾ Rundskriv nr. 12/1946.

³⁾ Rundskriv nr. 4/1947.

foran anført for én av dem, med en tilføyelse som viser at saken omfatter flere personer.

For påtegningsarkets vedkommende innskjerpes påny påtaleinstruksens § 24, fjerde ledd. Beslutning om innstilling av forfølgning påtegnes undertiden sakens dokumenter på en formløs og til dels uklar måte, i strid med denne bestemmelse. Beslutningen skal føres umiddelbart etter siste, påtegning, og skal ennvidere dateres og underskrives av rette vedkommende. Videre skal påtegningen inneholde bemerkning om når, av hvem, på hvilken måte og til hvem underretning om henleggelsen er sendt. Det er viktig at der forholdes overensstemmende hermed, ikke minst av hensyn til overordnet påtalemyndighets frist for omgjørelse hvor noen har vært siktet, jfr. strpl.s § 91, 1. ledd. Påtaleinstruksens § 24, fjerde ledd i.f. har bestemmelse om at en kort henvisning til henleggelsesbeslutningen kan påføres dokumentfortegnelsen. Dette må imidlertid ikke praktiseres slik at henleggelsesbeslutningen føres bare på dokumentfortegnelsen, hvilket jeg har bemerkt en del tilfelle av.

2. I større saker ser man undertiden at en bunke dokumenter samles under ett nummer på dokumentfortegnelsen uten spesifikasjon. Hvor det finnes praktisk å samle underbilag på denne måte, skal det opprettes særskilt dokumentfortegnelse for underbilagene. Blir i et sådant tilfelle underbilagene senere supplert, må det noteres på dokumentfortegnelsen når og på hvilken måte dette er skjedd (f. eks. «Mottatt fra o.r.sakfører N.N. 12/1 1951»).

Alle dokumenter som legges til saken må straks nummereres og føres på dokumentfortegnelsen.

3. Om sakenes kontormessige behandling finner jeg påny å måtte innskjerpe at fillete eller på annen måte defekte dokumenter, dokumentfortegnelser eller saksomslag alltid må repareres før dokumentene ekspederes videre. Det må påses at dokumentene plasseres ordentlig og hensiktsmessig i saksomslag slik at dokumentene ikke krølles, utviskes eller på annen måte unødig beskadiges. I større saker er det lite hensiktsmessig å holde dokumentene sammen bare ved hjelp av hyssing. Saksdokumentene bør legges i dertil bestemte saksomslag eller store mapper. Om nødvendig bør dokumentene ordnes i flere atskilte mapper som nummereres fortløpende.
4. Angående straffesakers innsendelse til Høyesterett innskjerpes påtaleinstruksens §§ 36 og 37. Særlig gjør jeg oppmerksom på den plikt som påhviler påtalemyndighetens tjenestemenn til å påse at de formelle betingelser for sakens behandling i Høyesteretts kjæremålsutvalg er iaktatt, og å søke mulige mangler rettet såfremt dertil er anledning. Manglende eller uriktige tilkjennegivender¹⁾ forekom-

¹⁾ Se rundskriv nr. 6/1924.

mer fortsatt hyppig. Jeg finner også å måtte henlede oppmerksomheten på den plikt som påhviler politi og påtalemyndighet til såvidt mulig å klarlegge hvorvidt en domfelt mener å begjære fornyet behandling for lagmannsrett eller om han vil anke. Ved anke fra domfelte plikter man å søke bragt på det rene hva anken gjelder og begrunnelsen for denne.

5. Det forekommer ikke sjelden at kjæremålserklæringer sendes til kjæremålsretten gjennom påtalemyndigheten. Dette er uriktig ekspedisjonsmåte. Kjæremål skal innsendes til den rett hvis avgjørelse man angriper, idet vedkommende domstol som kjent har adgang til selv å avhjelpe kjæremålet. Avhjelpes ikke kjæremålet, påhviler det domstolen å ekspedere saken til kjæremålsretten. Kjæremål til Høyesteretts kjæremålsutvalg blir således ikke å innsende gjennom riksadvokaten.
6. Det klages ofte over at etterforskingen i en aktuell straffesak har tatt uforholdsmessig lang tid. Det er unødvendig i denne forbindelse nærmere å peke på betydningen av en rask behandling av sakene. Hvor det er flere siktede, vil det ofte være hensiktsmessig å dele opp sakskomplekset i flere enkelte saker istedenfor å samle de siktetes forhold under en sak. Likeledes har jeg merket meg at samtlige saksdokumenter ofte medsendes når et enkelt avhør eller en spesiell uttalelse m.v. skal innhentes i et annet distrikt. I mange tilfelle vil det være unødvendig å medsende samtlige saksdokumenter. Et orienterende skriv, eventuelt bilagt med aktuelle gjenpartar av saksdokumentene, kan være tilstrekkelig. I mellomtiden kan så vedkommende etterforskningsmyndighet fortsette arbeidet med saken på stedet. En gjenpart av slike skriv legges som dokument til saken.

Endelig peker jeg på at den myndighet som leder etterforskingen i saken, er ansvarlig for at saken ikke uten purring i lengere tid blir beroende hos en annen myndighet, institusjon eller person, hvortil saken er sendt.

En del eksemplarer av dette rundskriv legges ved til fordeling blant politiembetsmenn og lensmenn innen herr statsadvokatens distrikt.

Andr. Aulie

Thor Oug